

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **G., a. s.**, so sídlom B., B., IČO: X., právne zastúpený Mgr. D. S., advokátom, so sídlom B., M., proti žalovanému: **J. V.**, nar. X., bytom A., 036 01 M., **o zaplatenie 1 789,15 Eur (53 900 Sk) s príslušenstvom**, vedenej Okresným súdom v Žiline pod sp. zn. 10Cb28/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob/287/2008-74 zo dňa 16. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a** .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Prvostupňový súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetom konania je právo žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaný dňa 18. marca 2005 požiadal právneho predchodcu žalobcu o poskytnutie úveru za účelom kúpy satelitného prijímača s navrhovanou výškou pravidelných mesačných splátok. Zmluva o úvere č. 1047770760 je potvrdená podpisom žalovaného a obchodným zástupcom žalobcu. Napriek dohodnutému spôsobu čerpania úveru, žalobca nepreukázal čerpanie finančných prostriedkov žalovaným. Zo žiadneho z predložených listinných dôkazov nevyplýva tvrdenie žalobcu, že na základe uzatvorenej zmluvy o úvere poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky na nákup tovaru uvedeného v zmluve. Tvrdenie žalobcu, že nemôže predložiť súdu výpis z účtu, ktorým by preukazoval poskytnutie peňažných prostriedkov obchodnému zástupcovi, nakoľko v jednej sume sú zahrnuté platby z viacerých úverových zmlúv, súd posúdil ako

skutočnosť, ktorá nezbavuje účastníka povinnosti pripojiť dôkaz. Súd je toho názoru, že navrhovaný dôkaz je v dispozícii žalobcu, a preto bol povinný nielen takýto dôkaz označiť ale aj pripojiť, čím by bola naplnená jeho dôkazná povinnosť. Nahrádzanie iniciatívy účastníka súdom tým, že súd si vyžiada navrhované dôkazy, predstavuje zásah do procesnej zásady rovnosti účastníkov a bezdôvodné napomáhanie jednej z procesných strán preukazovať jej tvrdenia. V dispozícii žalobcu bolo označiť a preukázať súdu, že žalovaný na základe uzatvorenej zmluvy o úvere čerpal poskytnuté finančné prostriedky na úhradu kúpnej ceny tovaru podľa úverovej zmluvy a tiež skutočnosť, že žalobca poukázal sumu poskytnutého úveru na účet obchodného zástupcu. V prípade, že táto platba bola súčasťou hromadne poukázanej sumy, bolo procesnou povinnosťou žalobcu a v jeho možnostiach, označiť úverové zmluvy, ku ktorým sa poukázaná suma vzťahovala. Súd dospel k záveru, že žalobca dostatočne nesplnil svoju dôkaznú povinnosť a nepreukázal právny základ a výšku žalobou uplatnenej pohľadávky, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 prvej vety O. s. p.

Na odvolanie žalobcu proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí žaloby, odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že okresný súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové závery a rovnako správne ich právne posúdil. Uviedol, že z doložených listín, ktoré žalobca produkoval v rámci plnenia svojej dôkaznej povinnosti, nebolo možné bez ďalšieho konštatovať, že žalovaný čerpal z úverového rámca sumu 53 900 Sk, podľa pripojenej platobnej histórie. Podľa výpisu z obchodného registra žalobca poskytuje úvery a pôžičky z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom, preto jeho doložený prehľad platieb nemá tú výpovednú hodnotu a dôkaznú silu ako výpis z peňažného ústavu s bankovou licenciou. Argument, že pri tvrdenom množstve poskytovaných úverov nie je v jeho silách ku každému takémuto poskytnutému úveru predložiť potvrdenie banky, potom nesie sám riziko neunesenia dôkazného bremena. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalobca dovolanie v zákonom stanovenej lehote, podľa ust. § 240 ods. 1 O. s. p. Tvrdí, že súdu prvého stupňa, ako aj odvolaciemu súdu dostatočne preukázal poskytnutie úveru žalovanému, a to poskytnutím peňažných prostriedkov na účet obchodného zástupcu, prostredníctvom predloženej platobnej histórie a avíza o vykonaných platbách obchodníkovi. Tiež poukázal na skutočnosť,

že poskytnutie úveru nebolo medzi stranami sporné. Pre prípad, ak by súd prvého stupňa výpisom z elektronického systému žalobcu nemal za preukázané poskytnutie úveru, označil a navrhol ďalšie dôkazy. Domnieva sa, že tvrdenie súdu prvého stupňa, že dôkaz ohľadom poskytnutia úveru navrhovaný žalobcom sa nachádza v jeho dispozícii, je chybné, nakoľko žalobca navrhol, aby súd, ak mu nepostačuje na preukázanie poskytnutia úveru výpis zo systému žalobcu, cez ktorý sú spracované všetky úvery žalobcu na Slovensku, vyzval priamo obchodníka na písomné vyjadrenie, či obdržal v zmysle zmluvy peňažné prostriedky z úveru. Tvrdí, že obchodník je najkompetentnejším na vyjadrenie, či žalovanému bol v zmysle zmluvy poskytnutý úver na účet obchodníka. Tento riadne označený a navrhnutý dôkaz sa nikdy nenachádzal u žalobcu. Ďalej tvrdí, že súd prvého stupňa vôbec neodôvodnil, z akého dôvodu a na základe čoho mal dôvodné a závažné pochybnosti o skutočnostiach, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné. Je tohto názoru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a nesprávne posúdil právne vec. Tvrdí, že prvostupňový súd vykladal občiansky súdny poriadok jednoznačne šikanóznym spôsobom pri vykonávaní dôkazov a svojim postupom narušil ústavné právo žalobcu na spravodlivú a zákonnú ochranu jeho práv a oprávnených záujmov, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Preto navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. O tento prípad v prejednávanej veci nejde, lebo napadnutý rozsudok je rozsudkom potvrdzujúcim. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto

veci; ani o tento prípad v predmetnej veci nejde, dovolací súd doposiaľ v tejto veci nerozhodoval, a preto nevyslovil (ani nemohol vysloviť) právny názor. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu; napokon ani o tento prípad sa nejedná, lebo odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil.

Dovolanie je všeobecne prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

Dovolací súd tieto dôvody skúmal ex offo, či je daná prípustnosť dovolania z týchto dôvodov, pričom však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., ani v zmysle § 237 O. s. p., dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 4, ods. 5, v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol, lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2010

**JUDr. Alena P r i e c e l o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M. B.